Agatha Christie

Smaraldul rajahului

Cu un efort serios, James Bond îşi îndreptă încă o dată atenţia asupra cărţuliei galbene din mâna sa. Pe copertă era imprimată o întrebare simplă şi plăcută: „Vreţi să vă crească salariul cu 300 de lire pe an?" Preţul broşurii era de un şiling. James tocmai terminase de citit două pagini cu paragrafe inspirate care-l instruiau cum să-şi privească şeful în faţă, să-şi cultive o personalitate dinamică şi să radieze o atmosferă de om eficient. Ajunsese acum la treburi mai subtile: „Există un moment pentru sinceritate, un altul pentru discreţie", îl informa cărticica galbenă. „Un bărbat puternic nu divulgă fără să vrea tot ce ştie". James închise cartea şi, ridicând capul, aruncă o privire spre întinderea oceanului. Începu să-l bântuie groaznica îndoială că nu era un tip puternic. Dacă el era aşa cum scria, cu siguranţă ar fi fost stăpân pe situaţie, nu o victimă a ci. Pentru a şasea oară în dimineaţa aceea, James îşi repeta slăbiciunile.

Asta era vacanţa sa. Vacanţă! Ha, ha! Un râs sarcastic. Cine-l convinsese să vină în staţiunea asta modernă, la mare, Kimpton-on-Sea? Grace. Cine-l îndemnase să cheltuiască mai mult decât îşi putea permite? Grace. Fusese de acord cu totul de bună voie. Ea îl adusese aici şi cu ce rezultat? În timp ce el stătea într-un cămin, cam la o milă şi jumătate de malul mării, Grace, care ar fi trebuit să

Agatha Christie

Smaraldul rajahului

Cu un efort serios, James Bond îşi îndreptă încă o dată atenţia asupra cărţuliei galbene din mâna sa. Pe copertă era imprimată o întrebare simplă şi plăcută: „Vreţi să vă crească salariul cu 300 de lire pe an?” Preţul broşurii era de un şiling. James tocmai terminase de citit două pagini cu paragrafe inspirate care-l instruiau cum să-şi privească şeful în faţă, să-şi cultive o personalitate dinamică şi să radieze o atmosferă de om eficient. Ajunsese acum la treburi mai subtile: „Există un moment pentru sinceritate, un altul pentru discreţie”, îl informa cărticica galbenă. „Un bărbat puternic nu divulgă fără să vrea tot ce ştie”. James închise cartea şi, ridicând capul, aruncă o privire spre întinderea oceanului. Începu să-l bântuie groaznica îndoială că nu era un tip puternic. Dacă el era aşa cum scria, cu siguranţă ar fi fost stăpân pe situaţie, nu o victimă a ci. Pentru a şasea oară în dimineaţa aceea, James îşi repeta slăbiciunile.

Asta era vacanţa sa. Vacanţă! Ha, ha! Un râs sarcastic. Cine-l convinsese să vină în staţiunea asta modernă, la mare, Kimpton-on-Sea? Grace. Cine-l îndemnase să cheltuiască mai mult decât îşi putea permite? Grace. Fusese de acord cu totul de bună voie. Ea îl adusese aici şi cu ce rezultat? În timp ce el stătea într-un cămin, cam la o milă şi jumătate de malul mării, Grace, care ar fi trebuit să se afle într-o casă asemănătoare (nu aceeaşi – proprietăţile cercului lui James erau cât se poate de rezervate), îl

părăsise, în mod flagrant, şi locuia, nici mai mult nici mai puţin, la hotelul „Esplanade” de pe plajă.

Se părea că ea avea prieteni acolo. Prieteni! Din nou, James râse sarcastic. I se perindară prin minte ultimii trei ani de când îi făcea curte lui Grace. Fusese extrem de încântată când începuse s-o bage în seamă. Asta se întâmplase înainte ca ea să ajungă pe culmile gloriei în saloanele de modă ale domnilor Bartles din High Street. Pe atunci, James îşi dădea aere; acum, poftim, era pe dos! Grace era, ceea ce tehnic se spune, „plătită bine”. Asta o făcuse o încrezută. Da, exact, o înfumurată. Un fragment încâlcit dintr-o carte cu poezii îi trecu prin minte, ceva despre „Recunoştinţă Cerului pentru iubirea unui bărbat bun”. Dar nimic de genul acesta nu se putea observa la Grace. Înfuleca un mic dejun bun la hotelul „Esplanade” şi ignora în întregime dragostea bărbatului cel bun. În schimb, accepta atenţiile unui idiot inveterat pe nume Claud Sopworth, un om – credea cu convingere James – lipsit de orice calităţi morale.

James făcu o gaură cu călcâiul în pământ şi privi ameninţător şi negru de supărare spre orizont. Kimpton-on-Sea. Ce-l apucase să vină aici? Era, în primul rând, o staţiune pentru cei bogaţi şi în atenţia publicului, avea două hoteluri mari şi bungalouri pitoreşti ce se întindeau pe câteva mile, aparţinând actriţelor la modă, negustorilor bogaţi şi acelor membrii ai aristocraţiei engleze care se căsătoriseră cu moştenitoare înstărite. Chiria pentru cel mai mic bungalou mobilat era de 25 de guinee pe săptămână. Ezită să-şi imagineze la cât se ridica chiria pentru cele mari. Unul dintre aceste palate se afla imediat în spatele scaunului lui James. Aparţinea faimosului sportiv lord Edward Campion şi, în prezent, era ocupat de suita unor musafiri de seamă, printre care rajahul1 Maraputnei, a cărui avere era fabuloasă. James citise totul despre el în săptămânalul local, chiar în dimineaţa aceea: mărimea proprietăţilor sale din India, palatele, minunata sa colecţie

de bijuterii, cu o menţiune specială pentru un celebru smarald în privinţa căruia, în articol se sublinia, cu admiraţie, că era de dimensiunea unui ou de porumbel. James, crescut la oraş, nu avea o idee prea clară asupra unui ou de porumbel, dar, oricum, rămase plăcut impresionat.

— Dacă aş avea un smarald ca ăla, spuse James, privind din nou furios spre orizont, i-aş arăta eu lui Grace.

Avu sentimentul vag că acea simplă afirmaţie îl făcu să se simtă mai bine. Glasuri vesele îl strigau şi, când se întoarse brusc, dădu cu ochii de Grace. Cu ea se afla Clara Sopworth, Alice Sopworth, Dorothy Sopworth şi, bineînţeles, Claud Sopworth. Fetele se ţineau de braţ şi chicoteau.

— Parcă ai fi străin, îi strigă, plină de ea, Grace.

— Da, zise James.

Ar fi putut, îşi dădu seama, să-i azvârle un alt răspuns. Nu poţi lăsa impresia că ai o personalitate dinamică, folosind doar un singur cuvânt – „da”. Se uită cu profundă aversiune la Claud Sopworth. Acesta era la fel de frumos îmbrăcat precum eroul unei comedii muzicale. James îşi dori, pentru o clipă, din toată inima, ca un câine săltăreţ de pe plajă să-şi aşeze labele din faţă ude, pline de nisip pe pantalonii mulaţi pe corp, de un alb imaculat ai lui Claud. Şi el purta o pereche, flanelaţi, de un cenuşiu închis, care cunoscuseră vremuri mai bune.

— Nu e un aer minunat? Întrebă Clara, inspirând încântată. Te bine dispune, nu-i aşa?

Ea râse.

— E ozonul, zise Alice Sopworth. Ştii că e la fel de bun ca un tonic.

Şi râse şi ea.

James se gândi: „Le-aş bate cap în cap, proastele! Ce rost are să se hlizească tot timpul? Nu spun nimic nostim”.

Claud cel imaculat murmură languros:

— Facem o baie sau e prea obositor?

Ideea unei băi a fost primită cu ţipete de satisfacţie. James li se alătură. Reuşi chiar, cu anumită dibăcie, s-o reţină puţin pe Grace, în urma celorlalţi.

— Ia ascultă! Se văietă el. Nu te văd mai deloc.

— Acum suntem cu toţii împreună, asta-i sigur, zise Grace, cel puţin poţi veni să iei prânzul cu noi la hotel…

Se uită dezaprobator la pantalonii lui James.

— Ce e, întrebă el furios, nu-s destul de eleganţi pentru tine, te pomeneşti!

— Chiar mă gândeam, dragă, că ar trebui să-ţi dai mai multă osteneală. Toţi sunt teribil de eleganţi pe-aici. Uită-te la Claud Sopworth!

— M-am uitat şi n-am văzut niciodată un bărbat care să arate ca un măgar mai mare decât el.

Grace se încrâncenă.

— Nu trebuie să-mi critici prietenii, James, nu-i frumos. E îmbrăcat la fel ca orice alt bărbat de la hotel.

— Zău? Ştii ce am citit în „Society Snippets”? Cum că ducele de… Ducele de, nu-mi amintesc, dar, oricum, un duce e cel mai prost îmbrăcat bărbat din Anglia, poftim!

— Mă rog, dar, vezi, el e duce, spuse Grace.

— Ei şi? Întrebă James. Ce-ai zice să ajung şi eu într-o zi duce? Poate nu chiar un duce, dar cel puţin, un nobil.

Bătu cu palma cărticica galbenă din buzunarul său şi îi enumeră o lungă listă de aristocraţi care îşi începuseră existenţa într-un mediu mult mai modest decât James Bond. Grace doar chicoti.

— Nu fii aşa naiv, James, zise ea. Cum ţi-ar sta conte de Kimpton-on-Sea?

James o privi cu un amestec de furie şi disperare. Aerul de la Kimpton-on-Sea, cu siguranţă, i se ridicase lui Grace la cap.

Plaja de la Kimpton este o fâşie lungă, dreaptă de nisip. Un rând de cabine de baie se înşiră de-a lungul ei pe aproape o milă şi jumătate. Grupul tocmai se oprise în faţa unui număr

de şase cabine de schimb pe care scria cu o literă de o şchioapă: „Numai pentru clienţii hotelului Esplanade”.

— Astea-s ale noastre, spuse mândră Grace, dar mă tem că nu poţi să intri cu noi, James; va trebui să te duci până la corturile publice de acolo; ne întâlnim în apă. Pe curând!

— Pe curând! Şi se îndreptă spre locul indicat.

Douăsprezece corturi dărăpănate stăteau în mod solemn cu faţa la ocean. Un marinar în vârstă le păzea cu un sul de hârtie albastră în mână. Acceptă o monedă britanică de la James, îi tăie un bilet din sul, îi aruncă un prosop şi-i făcu un semn cu degetul peste umăr.

— Treceţi la rând! Spuse el răguşit.

Abia atunci, James îşi dădu seama că se afla în faţa unui fel de competiţii. Şi altora, în afară de el, le venise ideea să intre în apă. Nu numai că toate corturile erau ocupate, dar înaintea lor se afla o mulţime de oameni cu priviri hotărâte, studiindu-se unii pe alţii. James se aşeză la coada cea mai mică şi aşteptă. Cortul se deschise şi o tânără frumoasă, foarte sumar îmbrăcată, ieşi, aşezându-şi casca de baie, cu aerul uneia care avea întreaga dimineaţă la dispoziţie. Merse până la marginea apei şi acolo se aşeză visătoare pe nisip.

James îşi spuse: „aici nu merge” şi se ataşă mai în faţă, la o altă coadă.

După ce aşteptă vreo cinci minute, al doilea cort dădu semne de activitate. Tot ridicând şi trăgând, cortul se deschise, lăsând să iasă patru copii cu tatăl şi mama lor. Cortul fiind atât de mic, scena păru o scamatorie. Pe dată, două femei se repeziră în faţă, fiecare apucând de câte o poală a cortului.

— Scuzaţi-mă, spuse prima tânără, legănându-se puţin.

— Dumneata să mă scuzi, îi răspunse cealaltă, privind-o cu reproş.

— Cred că ştiţi că am fost aici cu zece minute înaintea dumneavoastră, spuse rapid prima tânără.

— Ba eu sunt aici de mai bine de un sfert de oră, după cum vă poate spune oricine, o înfruntă cealaltă.

— Ei acum, ei acum, interveni bătrânul marinar, apropiindu-se.

Cele două tinere începură să-i explice pe un ton strident. După ce terminară, arătă cu degetul către cea de-a doua tânără şi spuse scurt: „e al dumitale!”

Apoi se îndepărtă, surd la toate reproşurile. Nici nu ştia, nici nu-i păsa cine fusese prima, dar decizia sa era definitivă, cum se spune în ziare despre competiţii. Disperat, James îl prinse de braţ.

— Ia ascultă, auzi?

— Da, domnu?

— Cât durează până ajung la cort?

Bătrânul marinar aruncă o privire indiferentă înspre mulţimea care aştepta.

— S-ar putea vreo oră, vreo oră şi jumătate; nu ştiu precis.

În clipa aceea, James le zări pe Grace şi pe fetele Sopworth alergând sprintene pe nisip spre mare.

— Al dracului! Zise James, fir-ar al naibii!

Îl abordă din nou pe bătrânul marinar.

— Nu pot să fac rost de vreun cort în altă parte? Dar de vreo cabină din alea? Toate par goale.

Cabinele, spuse bătrânul marinar cu demnitate, sunt private.

După ce-i adresă această dojană, plecă. Plin de amărăciune că a fost tras pe sfoară, James se desprinse din grupurile care aşteptau şi păşi furios în jos, spre plajă. Asta era culmea! Asta întrecea orice limită! Se uită plin de resentimente la cabinele de schimb bine îngrijite pe lângă care trecea. În momentul acela, din liberalul independent ce era devenise un socialist de un roşu înfocat. De ce cei bogaţi să aibă cabinele lor în care să se schimbe şi să poată face baie în orice clipă doresc, fără să aştepte la coadă? „Sistemul ăsta al vostru, spuse James vag, este cu totul greşit”.

Din mare se auziră ţipetele cochete ale unei tinere care era stropită. Vocea lui Grace! Şi, pe lângă strigătele ei, hohotul prostesc al lui Claud Sopworth.

— Fir-ar al dracului! Zise James, scrâşnind din dinţi, un lucru pe care nu-l făcuse niciodată mai înainte, despre care citise numai în romane.

Se opri, învârtindu-şi mânios bastonul şi întorcându-se cu spatele hotărât la mare. În schimb, se uita cu ură concentrată la Cuibul Vulturului, Buena Vista şi Mon Desir. Era obiceiul locuitorilor de la Kimpton-on-Sea să-şi pună tăbliţe cu nume fanteziste pe cabinele lor. Cuibul Vulturului i se păru pur şi simplu lui James fără noimă şi Buena Vista îi întrecea cunoştinţele sale lingvistice. Dar cele de franceză erau suficiente ca să-şi dea seama de farmecul celui de-al treilea nume.

James se gândi în sinea sa: „Mon Desir – cred că asta sună foarte frumos”.

Şi în acel moment, observă că, în timp ce uşile celorlalte cabine erau bine închise, cea de la Mon Desir era dată la o parte. James se uită gânditor în sus şi în jos pe plajă; acest loc era în principal pentru mame cu familii mari, ocupate să-şi supravegheze odraslele. Era numai ora zece, prea devreme ca aristocraţii de la Kimpton-on-Sea să coboare pe plajă.

„Mănâncă pui şi ciuperci aduse pe tăvi la pat de valeţi pudraţi! Niciunul dintre ei nu va fi aici înainte de ora 12”, se gândi James.

Se uită din nou înspre mare. Cu obişnuinţa unui laitmotiv bine exersat, ţipătul strident al lui Grace se ridica în aer. Era urmat de hohotul lui Claud Sopworth.

— Am să intru”, îşi spuse James printre dinţi.

Deschise uşa de la Mon Desir şi intră. Pentru moment i-a fost teamă când zări diferite haine agăţate în cuier, dar îşi reveni repede. Cabina era împărţită în două: în partea dreaptă, jacheta galbenă a unei fete, o pălărie de panama ponosită şi o pereche de sandale de plajă atârnau de un

cârlig; în partea stângă, o pereche veche de pantaloni cenuşii, un pulover şi o pălărie de marinar impermeabilă indicau faptul că sexele erau separate. În grabă, James se mută în partea din colibă destinată domnilor şi se dezbrăcă iute. Trei minute mai târziu se afla în mare gâfâind şi dându-şi importanţă, etalându-şi talentele de înotător profesionist, cu capul sub apă, cu braţele bătând apa, cam în stilul ăsta.

— O, ai venit! Strigă Grace. Mă temeam că n-o să ajungi aici decât după câţiva ani, văzând mulţimea aia care aşteaptă acolo!

— Zău? Exclamă James.

Se gândi cu afecţiune şi plăcere la cărticica cea galbenă. „Un om puternic poate în anumite ocazii să fie discret.” Între timp, îi revenise şi buna dispoziţie. A fost chiar în stare să-i spună pe un ton plăcut, dar ferm lui Claud Sopworth, care o învăţa pe Grace mişcarea înotului stil bras:

— Nu, nu bătrâne; e cu totul greşit. Îi arăt eu.

Şi era atâta siguranţă în tonul său încât Claud se retrase stingherit. Singurul inconvenient se dovedi faptul că triumful său a fost de scurtă durată. Temperatura apelor noastre britanice nu permite înotătorilor să rămână prea mult timp în ele. Grace şi fetele Sopworth aveau deja bărbiile vineţii şi clănţăneau din dinţi. Se repeziră în sus pe plajă şi James se duse singur înapoi la Mon Desir. Era mulţumit de sine în timp ce se freca bine cu prosopul şi-şi trăgea cămaşa pe cap. Simţea că se prezentase ca o personalitate dinamică.

Şi-atunci, deodată, încremeni, îngheţat de teroare. Voci de fete răsunară afară, cu totul diferite de cele ale Gracei şi ale prietenelor ei. O clipă mai târziu văzu adevărul în faţă; proprietarii de drept ai Mon Desir-ului soseau. Dacă James ar fi fost în întregime îmbrăcat, el le-ar fi aşteptat sosirea în mod demn şi ar fi încercat să le explice. Dar, aşa cum se afla, acţionă cuprins de panică. Ferestrele de la Mon Desir

erau acoperite modest cu perdele verzi. James se repezi la uşă şi ţinu de clanţă disperat. Din afară se încercă fără succes să se intre înăuntru.

— Uite că e închis, spuse o fată. Parcă Pag zicea că e deschisă.

— Nu, Woggle ne-a asigurat.

— Woggle e culmea, se repezi cealaltă fată. Un prost de-a binelea; trebuie să ne întoarcem după cheie.

James le auzi plecând. Îşi trase uşurat sufletul. Cu o iuţeală disperată termină cu îmbrăcatul. Două minute mai târziu mergea cu nonşalanţă spre plajă şi cu un aer de completă inocenţă. Grace şi surorile Sopworth i se alăturară după un sfert de oră. Restul dimineţii îl petrecu în mod agreabil, aruncând pietre, scriind în nisip şi făcând uşor „badinage”. Apoi Claud se uită la ceas.

— Masa de prânz, anunţă el. Mai bine ne-am întoarce.

— Mi-e teribil de foame, spuse Alice Sopworth.

Celelalte fete strigară la unison că şi lor le era la fel.

— Vii James? Întrebă Grace.

Fără îndoială, James era din cale-afară de sensibil. I se năzări că nu i-a plăcut tonul ei.

— Nu, dacă hainele mele nu sunt destul de bune pentru tine, spuse el cu amărăciune în glas. Dacă eşti atât de pretenţioasă, mai bine nu vin.

Era cazul ca Grace să protesteze murmurând, dar aerul de mare o afectase nefavorabil. Ea doar răspunse:

— Foarte bine. Cum doreşti; atunci ne vedem după-amiază.

James rămase mut.

— Bine! Încercă el, uitându-se după grupul care pleca. Bine, după toate…

Se îndreptă supărat spre oraş. Erau două cafenele în Kimpton-on-Sea; amândouă sufocante, zgomotoase şi supraaglomerate. Aici se repetă afacerea de la corturile pentru schimb. James a trebuit să aştepte să-i vină rândul. A trebuit să aştepte mai mult decât se cuvenea, deoarece o

matroană fără scrupule, care tocmai sosise, îl dădu la o parte, când se făcu un loc liber. În cele din urmă se aşează la o măsuţă. Aproape de urechea lui stângă, trei fete cu laţe încercau că cânte din toate puterile o arie dintr-o operă italiană. Din fericire, James nu era un tip care să se priceapă la muzică. Studie lista cu bucate, fără prea mare interes, cu mâinile băgate adânc în buzunare. Se gândea în sinea lui: „Orice am să cer o să mi se spună, bineînţeles, că s-a terminat. Asta-i soarta mea.”

Mâna lui dreaptă, bâjbâind în fundul buzunarului, dădu peste un obiect necunoscut. Părea o piatră, una mare şi rotundă. „De ce dracu mi-am pus o piatră în buzunar?” se gândi James. O luă între degete. O ospătăriţă se îndrepta spre el.

— Friptură şi cartofi prăjiţi, vă rog, spuse James.

— Friptura s-a terminat, murmură ospătăriţa, cu ochii visători fixaţi în tavan.

— Atunci aş dori şniţel de vacă, ceru James.

— Şniţelul de vacă s-a terminat.

— E ceva pe meniul ăsta al dracului care nu s-a terminat? O întrebă James.

Ospătăriţa se uită jignită şi îi indică cu un deget uşor murdar tocană de berbec. James se resemnă în faţa inevitabilului şi comandă tocană de berbec. Cu gândurile încă pline de resentiment faţă de obiceiurile din cafenele, îşi scoase mâna din buzunar în care avea piatra. Descleştându-şi degetele se uită absent la obiectul din palma sa. Deodată, ca trăsnit, toate îi zburară din cap şi rămase holbându-se. Nu era o piatră oarecare, ci – n-avea nici o urmă de îndoială – un smarald, unul enorm. James îl privi cuprins de panică. Nu, nu putea fi smarald; trebuie să fie sticlă colorată. Nu exista un smarald de o asemenea mărime, doar dacă… Cuvinte tipărite îi apărură în faţa ochilor: „Rajahul Maraputnei… Celebrul smarald de mărimea unui ou de porumbel”. Ăsta era?… Putea fi ăsta smaraldul la care tocmai se uita? Ospătăriţa se întoarsă cu tocana de berbec

şi James îşi închise degetele din reflex. Fiori fierbinţi şi reci îi treceau de-a lungul spinării. Avea sentimentul de-a fi într-o teribilă dilemă. Dacă acesta era smaraldul, dar era? Putea să fie? Îşi desfăcu degetele şi se uită pe furiş. James nu era un expert în pietre preţioase, dar frumuseţea şi strălucirea bijuteriei îl convinseră că lucrul era real. Îşi puse coatele pe masă şi se aplecă, pierdut în gânduri, la tocana de berbec care se răcea încet în farfuria din faţa sa. Trebuia să rezolve problema asta. Dacă era smaraldul rajahului, ce urma el să facă? Cuvântul „poliţie” îi trecu prin minte. Dacă găseşti ceva de valoare îl duci la secţia de poliţie. Pe baza acestei axiome fusese crescut James.

Da, dar… Cum naiba de ajunsese smaraldul în buzunarul de la pantalonii săi. Fără îndoială, asta era întrebarea pe care o vor pune poliţiştii. O întrebare încuietoare şi, mai mult decât atât, o întrebare la care, deocamdată, nu avea nici un răspuns. Cum ajunsese smaraldul în buzunarul de la pantalonii lui? Se uită neajutorat la ei şi, în timpul acesta, avu un presentiment, îi privi mai îndeaproape. O pereche de pantaloni vechi cenuşii, mulaţi pe corp seamănă cu o altă pereche de acelaşi tip, dar, totuşi, James avea instinctiv simţământul că ăia nu erau deloc pantalonii săi. Se rezemă de scaun uluit de descoperirea pe care o făcuse. Acum îşi dădea seama ce se întâmplase; în graba cu care se îmbrăcase ca să iasă din cabină, luase alţi pantaloni. Îşi amintea că pe ai săi şi-i atârnase pe un cârlig de lângă perechea de pantaloni cea veche care se afla deja acolo. Da, până aici lucrurile erau clare; se îmbrăcase cu alţii. Dar, cu toate acestea, ce naiba căuta aici un smarald în valoare de sute de mii de lire? Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai curios. Desigur, ar putea să explice la poliţie…

Era curios, fără îndoială, era ciudat. Trebuia să menţioneze faptul că intrase în mod deliberat în cabina altcuiva. Nu era chiar un delict, dar îl punea într-o lumină proastă.

— Să vă mai aduc ceva, domnule?

Era din nou ospătăriţa. Ea se uita insistent la tocana de berbec neatinsă. În grabă, James luă vreo două îmbucături şi ceru nota de plată. Plăti şi ieşi. Rămase nehotărât pe stradă, un poster din faţă sărindu-i în ochi. Oraşul apropiat, Harchester, avea un ziar de seară şi la titlurile acestuia se uita James. Anunţau un fapt simplu, senzaţional: „Smaraldul rajahului furat". „Doamne",spuse James încet, rezemându-se de un stâlp. Revenindu-şi, scoase un penny şi cumpără un exemplar. Nu-i trebui mult ca să găsească ceea ce căuta. Lucruri senzaţionale şi ştiri locale erau puţine. Cu o literă de o şchioapă pe prima pagină stătea scris: „Jaful senzaţional de la vila lordului Edward Campion. Furtul faimosului smarald istoric. Pierdere teribilă pentru rajahul Maraputnei". Faptele erau puţine şi simple. Lordul Edward Campion primise mai mulţi prieteni cu o seară mai înainte. Dorind să arate piatra uneia dintre doamnele de faţă, rajahul se dusese s-o aducă şi descoperise că lipsea. Se alertase poliţia. Nici un clu nu fusese găsit. James dădu drumul ziarului. Încă nu-i era clar cum ajunsese smaraldul să se adăpostească în buzunarul unei vechi perechi de pantaloni dintr-o cabină de pe plajă, dar îşi dădu seama imediat că poliţia va considera cu totul suspectă propria sa poveste. Ce naiba avea să facă? Iată-l stând pe strada principală din Kimpton-on-Sea, cu o pradă furată, în buzunarul său valorând cât despăgubirea pentru un rege, în timp ce toţi poliţiştii din district căutau de zor exact acelaşi lucru. I se deschideau două posibilităţi de urmat. Prima – să se ducă direct la poliţie şi să-şi spună propria versiune, dar trebuie să recunoaştem că asta îl cam speria pe James. A doua – să scape, într-un fel sau altul, de smarald. Îi trecu prin cap să facă un pacheţel şi să-l trimită rajahului cu poşta. Dar dădu din cap dezaprobator. Citise prea multe povestiri detective pe această temă. Ştia cum orice super-detectiv putea folosi o lupă şi alte mijloace patentate; oricine se credea cât de cât detectiv ar fi studiat pachetul lui James şi, în jumătate de oră, ar fi descoperit

profesiunea, vârsta, obiceiurile şi înfăţişarea expeditorului. După asta ar mai fi fost vorba de câteva ore până să i se dea de urmă.

Exact în momentul acela, o idee de o simplitate uimitoare îi veni lui James. Era ora prânzului, plaja trebuia să fie oarecum goală. Avea să se întoarcă la Mon Desir, să atârne pantalonii unde îi găsise şi să şi-i ia pe ai săi. Se îndreptă urgent spre cabină.

Cu toate acestea, conştiinţa lui nu-i dădea pace. Smaraldul s-ar fi cuvenit să fie restituit rajahului. Se gândi că n-ar strica să joace puţin rolul unui detectiv, odată ce îşi va fi recuperat proprii pantaloni şi i-ar fi pus pe ceilalţi la loc. Ghidat de această idee, îşi îndreptă paşii spre bătrânul marinar, pe care-l considera, pe bună dreptate, ca pe o sursă inepuizabilă de informaţii despre Kimpton.

— Scuzaţi-mă, i se adresă James politicos, cred că un prieten de-al meu, domnul Charles Lampton, are o cabină de schimb pe plaja asta. Nu cumva se numeşte Mon Desir?

Bătrânul marinar şedea destins în scaunul său, cu pipa în gură, uitându-se la mare. Îşi mută puţin pipa şi răspunse, fără să-şi ia privirea de la apă.

— Mon Desir aparţine excelenţei sale, lordul Edward Campion; toată lumea ştie asta. N-am auzit până acum de Charles Lampton; trebuie să fie un nou sosit.

— Vă mulţumesc, spuse James şi plecă.

Informaţia îl derută. Cu siguranţă, rajahul nu şi-ar fi putut strecura singur smaraldul în buzunar ca pe urmă să uite de el. James clătină din cap. Deşi teoria nu-l satisfăcea, evident, unul dintre invitaţii de la vilă trebuia să fie hoţul. Situaţia în care se afla îi reaminti lui James de unele dintre romanele sale preferate.

Totuşi, nu-şi schimbă planul. Totul se petrecu cât se poate de uşor. Plaja era, aşa cum sperase, practic, pustie. Şi spre norocul său, uşa de la Mon Desir era deschisă. Într-o clipă se strecură înăuntru şi James tocmai îşi lua pantalonii săi din cui, când o voce din spate îl făcu să se întoarcă brusc.

— Deci te-am prins, bătrâne! Auzi.

James rămase cu gura căscată. În prag, stătea un străin – un bărbat bine îmbrăcat, în jur de patruzeci de ani, cu expresie concentrată, ca de uliu.

— Deci te-am prins! Repetă individul.

— Cine… cine sunteţi dumneavoastră? Se bâlbâi James.

— Inspectorul detectiv Merrilees de la Yard, răspunse acesta aspru. Şi te invit să-mi predai smaraldul.

— Sma… Smaraldul?

James încerca să câştige timp.

— Asta am spus, n-ai auzit? Repetă inspectorul Merrilees.

Vorbea pe un ton dur, ca un om de afaceri. James încercă să-şi revină.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, îi ripostă James, luându-şi un aer demn.

— Ba da, băiete, cred că ştii.

— Totul e o neînţelegere, îi zise James. Pot să vă explic foarte clar.

Se opri.

Un aer de plictiseală se ivi pe faţa celuilalt.

— Întotdeauna spuneţi asta, murmură sec omul de la Scotland Yard. Vrei să cred că l-ai luat de pe jos în timp ce te plimbai pe plajă, nu? Asta vrei să-mi explici.

Era un oarecare adevăr în ce spunea. James îşi dădu seama de situaţie, dar încerca să mai câştige timp.

— De unde să ştiu eu că sunteţi ce spuneţi? Îl întrebă el pe un ton slab.

Merrilees îşi dădu haina la o parte, arătându-i pentru o clipă insigna. James se holbă la el cu nişte ochi care-i ieşeau din orbite.

— Şi acum, spuse celălalt aproape binevoitor, ştii ce te aşteaptă! Eşti un novice, după cum îmi dau seama. Eşti la prima încercare, nu-i aşa?

James încuviinţă.

— Aşa m-am gândit şi eu. Acum, băiete, îmi dai smaraldul ăla sau trebuie să te percheziţionez.

James îşi regăsi vocea.

— Nu… Nu-l am la mine, declară el. Se gândea cu disperare să găsească ceva.

— L-ai lăsat acasă? Îl interogă Merrilees.

James aprobă din cap.

— Foarte bine, atunci, spuse detectivul, mergem acolo împreună.

Îl luă pe James de braţ.

— N-am să-ţi dau ocazia s-o ştergi, îi zise blând. Mergem la locuinţa ta şi-mi predai piatra.

James îl întrebă nesigur.

— Dacă o fac, îmi daţi drumul?

Merrilees păru încurcat.

— Ştim cum a fost luată piatra, îi explică el, şi despre doamna implicată şi, bineînţeles, deocamdată… Ei bine, rajahul vrea să muşamalizăm totul. Aşa sunt prinţii ăştia din colonii!

James, care nu ştia absolut nimic despre prinţii din colonii, cu excepţia unui caz celebru, dădu din cap, părând să înţeleagă în profunzime cazul.

— Va fi împotriva tuturor regulilor, desigur, spuse detectivul, dar poţi să fii liber.

James dădu din nou din cap. Trecură prin faţa hotelului „Esplanade” şi acum se întorceau în oraş. James intui direcţia, dar celălalt bărbat continua să-l ţină strâns de braţ.

Deodată, James ezită şi vru să spună ceva. Merrilees se uită la el şi râse. Tocmai treceau pe la secţia de poliţie şi observase privirile disperate ale lui James.

— Întâi, îţi dau o şansă, zise el bine dispus.

În momentul acela, lucrurile luară o altă turnură. James zbieră puternic; apucă braţul celuilalt şi ţipă cât putu de tare.

— Ajutor! Hoţul. Ajutor! Hoţul.

Într-o clipă, o mulţime de oameni se adunară în jurul lor. Merrilees încerca să-şi smulgă braţul din încleştarea lui

James.

— Îl învinuiesc pe omul ăsta, strigă James, îl învinuiesc că mi-a furat din buzunar!

— Ce tot spui acolo, zăpăcitule? Întrebă celălalt.

Un poliţist interveni. Domnul Merrilees şi James fură conduşi la secţia de poliţie. James îşi repetă plângerea.

— Omul ăsta mi-a furat din buzunar, declară el supărat. Mi-a luat portmoneul şi l-a pus în buzunarul lui din dreapta!

— Omul ăsta e nebun, mormăi celălalt. Puteţi să căutaţi personal, inspectore, să vedeţi dacă spune adevărul.

La un semn din partea inspectorului, poliţistul băgă mâna în buzunarul lui Merrilees. Scoase ceva şi-l ridică cu o exclamaţie de uimire.

— Doamne! Spuse inspectorul, sărind din decorul său profesional. Trebuie să fie smaraldul rajahului.

Merrilees arăta mai uluit decât toţi ceilalţi. Dar e monstruos, izbucni el, monstruos. Omul trebuie să-l fi introdus în buzunarul meu în timp ce mergeam împreună. A ascuns ce-a furat.

Personalitatea hotărâtă a lui Merrilees l-a făcut pe inspector să ezite. Bănuielile sale s-au îndreptat către James, îi şopti ceva poliţistului şi acesta ieşi.

— Şi-acum, domnilor, spuse inspectorul, vă rog, vreau să aud declaraţiile dumneavoastră pe rând.

— Desigur, începu James. Mă plimbam pe plajă când l-am întâlnit pe acest domn şi el a pretins că mă cunoaşte. Nu mi-am putut reaminti să-l mai fi văzut, dar, am fost prea politicos să i-o spun. Ne-am plimbat amândoi. Mi-a trezit bănuieli şi tocmai când am ajuns în dreptul secţiei de poliţie, l-am prins cu mâna în buzunarul meu. L-am imobilizat şi am strigat după ajutor.

Inspectorul îşi mută privirea către Merrilees.

Şi acum, dumneata, domnule.

Merrilees părea puţin încurcat.

— Povestea e destul de adevărată, zise el încet, dar nu în întregime. Nu eu am încercat să fac cunoştinţă cu el, ci

invers. Fără îndoială, căuta să scape de smarald şi mi l-a strecurat în buzunar, în timp ce vorbeam.

Inspectorul se opri din scris.

— Ah, spuse el imparţial. Într-o clipă va veni un gentleman care ne va ajuta să rezolvăm cazul.

Merrilees se încruntă.

— Îmi este cu totul imposibil să aştept, murmură el, scoţându-şi ceasul. Am o întâlnire. Sunt sigur, inspectore, că nu poţi să fii atât de ridicol şi să crezi că eu am furat smaraldul ca să mă plimb cu el în buzunar?

— Nu e plauzibil, domnule, sunt de acord, răspunse inspectorul. Dar va trebui să aşteptaţi cinci sau zece minute până când clarificăm afacerea. Ah! Iată-l pe excelenţa sa.

Un bărbat înalt de vreo patruzeci de ani intră în cameră. Purta o pereche de pantaloni şi o jachetă veche.

— Ei acum, inspectore, ce-i cu treaba asta? Întrebă el. Spui că ai găsit smaraldul? E splendid, o acţiune excelentă. Cine-s oamenii ăştia de aici? Privirea sa trecu de la James, oprindu-se la Merrilees. Puternica personalitate a acestuia păru să se diminueze şi să se evapore cu totul.

— Hei, Jones! Exclamă lordul Edward Campion.

— Îl recunoaşteţi pe acest om, lord Edward? Întrebă inspectorul aspru.

— Sigur că da, spuse lordul Edward. Este valetul meu de o lună de zile. Tipul pe care l-au trimis de la Londra l-a bănuit de îndată, dar nu a dat de urma smaraldului printre lucrurile sale.

— Îl ţinea în buzunarul hainei, declară inspectorul. Acest domn ne-a ajutat să-l prindem, arătând către James.

În clipa următoare, James era felicitat călduros şi i se strângea prieteneşte mâna.

— Dragul meu, spunea lordul Edward Campion. Deci, zici că l-ai suspectat tot timpul?

— Da, recunoscu James. A trebuit să inventez povestea cu furtişagul din buzunarul meu ca să-l aduc la secţia de poliţie.

— Dar, e splendid, exclamă lordul Edward, absolut splendid. Trebuie să vii să iei masa cu noi, dacă nu' ai luat încă prânzul? Ştiu că e târziu, se apropie de ora două.

— Nu, spuse James, n-am luat masa, dar…

— Nici vorbă, nici vorbă, făcu lordul Edward. Rajahul, ştii, va dori să-ţi mulţumească pentru că i-ai regăsit smaraldul. Deşi eu nu prea am înţeles întreaga poveste.

De acum ieşiseră din secţia de poliţie şi se aflau pe trepte.

— De fapt, spuse James, cred că ar fi cazul să vă spun povestea adevărată.

Şi i-o spuse. Excelenţa sa era foarte amuzat.

— E cea mai bună poantă pe care am auzit-o în viaţa mea, declară el. Acum înţeleg totul. Jones trebuie să fi alergat până la cabina de schimb, de îndată ce i-a furat smaraldul, ştiind că poliţia avea să percheziţioneze toată casa. Vechea pereche de pantaloni cu care mă îmbrac câteodată, când mă duc la pescuit; nimeni nu s-ar fi atins de ei şi el putea să recupereze bijuteria oricând. Trebuie să fi fost un şoc pentru el când s-a dus astăzi şi nu l-a mai găsit. De îndată ce ai apărut, şi-a dat seama că dumneata erai persoana care luase smaraldul. Totuşi, încă nu pot să-mi dau seama cum de nu te-a păcălit postura de detectiv pe care şi-o luase?

„Un om puternic, se gândi James în sinea lui, ştie când să fie sincer şi când să fie discret”.

Zâmbi cu superioritate, în timp ce degetele sale mângâiau încet, în interiorul hainei, o mică insignă de argint a acelui club puţin cunoscut „The Merton Park Super Cycling Club”. O uimitoare coincidenţă că omul acela pe nume Jones era şi el membru, dar aşa a fost să fie!

— Helo, James!

Se întoarse. Grace şi surorile Sopworth îl strigau de pe trotuarul de vizavi. Se întoarse către lordul Edward.

— Mă scuzaţi o clipă?

Traversă către ele.

— Mergem la cinema, zise Grace. Ne-am gândit c-ai vrea să vii.

— Îmi pare rău, spuse James. Tocmai mă duceam să iau masa cu lordul Edward Campion. Da, bărbatul de acolo, în hainele alea vechi, confortabile. Vrea să mă prezinte rajahului de Maraputna.

Îşi ridică pălăria politicos şi se întoarse la lordul Edward.

Fata din tren „Deci, asta e!” observă George Rowland trist, în timp ce privea în sus la faţada impunătoare, înnegrită de fum, a clădirii pe care tocmai o părăsise.

S-ar fi zis că reprezenta cât se poate de bine forţa Banilor şi Banii, în persoana lui William Rowland, unchiul mai sus menţionatului George. În cursul a numai zece minute, din favoritul unchiului său, moştenitorul averii acestuia şi dintr-un tânăr cu o carieră promiţătoare în lumea afacerilor, George devenise, deodată, unul din vasta armată a şomerilor.

„Şi în hainele astea, n-o să mi se dea nici alocaţia de şomaj”, reflectă domnul Rowland supărat, „şi ca să scriu poezii şi să le vând pe la uşi pentru doi penny (sau cât vă lasă inima, doamnă) n-am pur şi simplu talent”.

E adevărat că George era însăşi întruchiparea veritabilului triumf al artei de croitor. Era înveşmântat frumos şi elegant. Sorţii nu erau de partea lui George. Dar nu se poate trăi numai din haine, în afara cazului în care ar fi avut o considerabilă experienţă în această meserie şi domnul Rowland era, din păcate, conştient de acest fapt.

„Şi totul din cauza nenorocitului ăla de spectacol de aseară”, se gândi el abătut.

Spectacolul nenorocit din seara precedentă fusese un bal la Covent Garden. Domnul Rowland se întorsese la o oră oarecum târzie, sau mai bine zis timpurie, dar de fapt nu putea, în sensul strict al cuvântului, să-şi reamintească deloc că se întorsese. Rogers, majordomul unchiului său, era un individ de nădejde şi în postura de a da, fără îndoială, mai multe detalii în această privinţă. Îi plesnea

capul; o ceaşcă de ceai tare şi sosea la birou la douăsprezece fără cinci minute în loc de nouă şi jumătate precipitaseră catastrofa. Domnul Rowland senior, care de douăzeci şi patru de ani trecuse cu vederea şi plătise totul ca o rudă plină de tact, abandonase brusc aceste tactici şi se înfăţişă într-o lumină cu totul nouă. Inconsecvenţa răspunsurilor lui George (capul tânărului încă se deschidea şi se închidea ca un instrument medieval al Inchiziţiei) îi displăcuse şi mai mult. William Rowland se afla la capătul răbdării. Îşi aruncă nepotul în lume în voia sorţii, cu câteva cuvinte succinte şi apoi reveni la analiza întreruptă a unor câmpuri petrolifere din Peru.

George Rowland se întoarse cu spatele la clădirea unchiului său şi o porni prin City. George era un tip practic. Se gândi că o masă bună era esenţială pentru analizarea situaţiei. După ce îşi luă prânzul se întoarse la vila familiei. Rogers deschise uşa. Faţa lui de om bine educat nu exprimă nici o surpriză când îl văzu pe George la ora asta neobişnuită.

— Bună ziua, Rogers. Vrei să-mi împachetezi lucrurile? Plec.

— Da, domnule. Pentru o scurtă vizită?

— Pentru totdeauna, Rogers. Plec în colonii în după-amiaza aceasta.

— Chiar, domnule?

— Da. Asta dacă este vreun vapor potrivit. Ai vreo idee despre vase, Rogers?

— Ce colonie vă gândiţi să vizitaţi, domnule?

— N-am nici o preferinţă. Merge oricare dintre ele. Să zicem Australia. Ce părere ai despre asta, Rogers?

Rogers tuşi discret.

— Ei bine, domnule, am auzit spunându-se adesea că acolo este loc destul pentru oricine doreşte să muncească cu adevărat.

Domnul Rowland îl privi cu interes şi admiraţie.

— Foarte frumos spus, Rogers. La aşa ceva mă gândeam şi eu. Nu mă duc în Australia, în orice caz nu astăzi. Vrei să-mi aduci un „A. B. C.”? Vom alege ceva mai la îndemână.

Rogers aduse volumul cerut. George îl deschise la întâmplare şi întoarse paginile rapid.

— Perth – prea departe, Putney Bridge – prea aproape. Ramsgate? Nu cred. Reigate mă lasă rece. Ia uite, ce lucru extraordinar! Există cu adevărat o localitate numită Rowland's Castle. Ai auzit de ea, Rogers?

— Îmi închipui, domnule, că acolo se ajunge de la gara Waterloo.

— Ce tip extraordinar eşti, Rogers. Le ştii pe toate. Bun, bun, Rowland's Castle! Mă întreb ce fel de loc o fi.

— Nu cred că e prea mare, domnule.

— Cu atât mai bine; va fi mai puţină competiţie. Satele astea mici liniştite ţin foarte mult la vechiul spirit feudal. Ultimul dintre veritabilii membrii ai familiei Rowland va fi întâmpinat cu simpatie spontană. Nu m-aş mira dacă o să mă aleagă primar într-o săptămână.

Închise „A. B. C.”-ul, pocnindu-l între coperţi.

— Zarurile sunt aruncate. Fii bun şi fă-mi o valijoară, Rogers. Transmite-i complimentele mele bucătarului şi roagă-l să-mi împrumute pisica. Lui Dick Whittington, ştii. Când pleci ca să devii primar, o pisică este esenţială.

— Îmi pare rău, domnule, dar, deocamdată, pisica este ocupată.

— Cum adică?

— Are o familie de opt membrii, domnule. Începând de azi-dimineaţă.

— Ei, nu mai spune. Credeam că-l cheamă Peter.

— Exact, domnule. A fost o mare surpriză pentru noi toţi.

— Un caz de botez superficial şi de sex înşelător, nu? Bine, bine, va trebui să mă duc fără pisică. Împachetează repede lucrurile alea!

— Foarte bine, domnule.

Rogers se retrase şi reapăru după zece minute.

— Să chem un taxi, domnule?

— Da, te rog.

Rogers ezită, apoi mai făcu câţiva paşi în cameră.

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule, dar dacă aş fi în locul dumneavoastră, n-aş acorda prea multă atenţie celor spuse de domnul Rowland în dimineaţa aceasta. A fost la una din cinele acelea din City seara trecută şi…

— E suficient, zise George. Înţeleg.

— Şi fiind suferind de gută…

— Ştiu, ştiu. O seară destul de tensionată pentru tine, Rogers, cu noi amândoi, nu? Dar m-am hotărât să mă destind la Rowland's Castle – leagănul istoric al familiei… Asta merge bine şi într-un discurs, nu-i aşa? Un telefon acolo sau un anunţ discret în ziarele de dimineaţă mă va rechema oricând dacă se pregăteşte o tocană de viţel. Şi acum, spre Waterloo! Cum a spus Wellington în ajunul istoricei bătălii.

Gara Waterloo nu se afla în starea sa cea mai bună şi curată în după-amiaza aceea: Până la urmă, domnul Rowland descoperi un tren care să-l ducă la destinaţia sa, dar era unul puţin distins, neimpozant, un tren cu care nimeni nu părea nerăbdător să călătorească. Domnul Rowland îşi luă un compartiment de clasa întâi, numai pentru el, chiar în primul vagon. O ceaţă cobora într-un mod nehotărât asupra metropolei, ridicându-se pe alocuri ca apoi să se lase din nou. Peronul era gol şi numai pufăitul astmatic al locomotivei spărgea tăcerea.

Şi-atunci, deodată, lucrurile începură să se precipite cu o uluitoare rapiditate.

Întâi apăru o fată. Trase uşa, sări înăuntru, trezindu-l pe domnul Rowland care căzuse într-o stare periculoasă de somnolenţă, exclamând în mod alarmant:

— O! Ascunde-mă… O! Te rog, ascunde-mă.

Din fire, George era un om de acţiune, care nu stătea prea mult să raţioneze, ci se gândea la situaţii de viaţă şi de moarte. Există un singur loc în care te poţi ascunde într-un

compartiment de tren – sub un scaun. În şapte secunde fata se strecură acolo şi valiza lui George aşezată neglijent la un capăt acoperea ascunzătoarea. Abia terminaseră când o faţă înfuriată apăru la fereastra compartimentului.

— Nepoata mea! E acolo la dumneata. O vreau pe nepoata mea.

George, abia răsuflând, se aşezase comod într-un colţ, adâncit în rubrica de sport a ziarului de seară „A 31-a ediţie”. Îl puse deoparte cu aerul unui om care se reculege din îndepărtatele sale gânduri.

— Poftim, domnule? Întrebă el politicos.

— Nepoata mea, ce-ai făcut cu ea?

Acţionând după principiul că atacul este întotdeauna mai bun decât apărarea, George sări în sus.

— Ce clracu vrei să spui? Strigă el, imitând foarte reuşit maniera propriului său unchi.

Celălalt se opri o clipă, surprins de această izbucnire neaşteptată. Era un bărbat gras, gâfâind încă puţin, ca şi cum alergase o bucată de drum. Avea părul tăiat en brosse şi o mustaţă din neamul Hohenzollern. Accentul său era absolut gutural şi rigiditatea ţinutei sale dovedea că se simţea mai bine în uniformă, decât fără ea. George avea prejudecata înnăscută a britanicului faţă de străini şi, în special, o rezervă pentru cei cu înfăţişarea nemţească.

— Ce dracu vrei să spui, domnule? Repetă el supărat.

— A intrat aici, spuse celălalt. Am văzut-o. Ce-ai făcut cu ea?

George aruncă ziarul şi-şi scoase capul şi umerii pe fereastră.

— Aşa care va să zică? Urlă el. Şantaj. Dar nu ţi-ai găsit omul. Am citit totul despre voi în „Daily Mail” de azi-dimineaţă. Aici, conductor, conductor!

Atras deja de departe de altercaţie, funcţionarul acela sosi în grabă.

— Aici, conductor, spuse domnul Rowland, cu acel aer de autoritate pe care clasele inferioare îl apreciază.

Individul acesta mă agasează. Îl învinuiesc că a încercat să mă şantajeze, dacă e necesar. Pretinde că i-am luat nepoata şi i-am ascuns-o aici. Există o bandă formată din aceşti străini care folosesc astfel de trucuri. Ar trebui oprită. Vreţi să-l luaţi? Iată cartea mea de vizită dacă doriţi.

Conductorul se uită de la unul la altul. Se hotărî urgent. Educaţia sa îl determina să-i dispreţuiască pe străini, să-i respecte şi să-i admire pe gentlemanii bine îmbrăcaţi care călătoreau cu clasa întâi.

Puse mâna pe umărul celuilalt.

— Haide de aici, zise conductorul.

În acest moment crucial, străinul uită de engleză şi începu să înjure de mama focului în limba sa natală.

— E suficient, repetă conductorul. Daţi-vă la o parte! Trebuie să pornească.

Steguleţele fluturară şi se auzi ţignalul conductorului. Cu o zvâcnitură chinuită trenul o porni din gară. George rămase la postul său de observaţie până când au lăsat în urmă peronul. Atunci îşi băgă capul înăuntru, ridică valiza şi o aruncă sus, în plasa pentru bagaje.

— E-n regulă. Poţi să ieşi, spuse el reconfortant.

Fata se târî afară.

— O! Oftă ea. Cum să vă mulţumesc?

— Totul e-n regulă. Vă asigur că mi-a făcut plăcere, îi răspunse George cu nonşalanţă.

Îi zâmbi ca s-o încurajeze. Se uită uşor uimită. Părea că îi lipseşte ceva cu care era obişnuită. În clipa aceea, se zări în oglinda îngustă de pe perete şi exclamă neplăcut surprinsă.

Dacă măturătorii compartimentelor curăţă sau nu zilnic sub scaune este un lucru îndoielnic. După toate aparanţele n-o făceau şi s-ar zice că murdăria şi fumul îşi găsiseră locul acolo, ca nişte păsări călătoare.

George nu prea avusese timp să se uite cum arată fata, aşa de bruscă fusese sosirea ei şi atât de scurt timpul necesar ca să se vâre în ascunzătoare, dar era, cu siguranţă, o tânără frumoasă şi bine îmbrăcată care

dispăruse în locul acela. Acum, pălărioara ei roşie era turtită şi pătată iar faţa desfigurată de lungi dâre de murdărie.

— O! Făcu fata.

Se repezi la geanta ei. George, cu tactul unui adevărat gentleman, se uita preocupat afară pe fereastră şi admira străzile Londrei la sud de Tamisa.

— Cum aş putea să vă mulţumesc? Spuse fata din nou.

Luând întrebarea ca o aluzie că discuţia ar putea fi acum reluată, George îşi mută privirea şi îşi mai exprimă încă o dată în mod politicos, lipsa oricărui merit, însoţită de data aceasta, de mult mai multă căldură.

Fata era absolut o frumuseţe! Niciodată, îşi spuse George în sinea sa, nu mai văzuse o fată atât de frumoasă, Aliura aristocratică a manierelor sale deveni şi mai evidentă.

— Cred că aţi fost pur şi simplu splendid, remarcă fata cu entuziasm.

— Câtuşi de puţin. Cel mai simplu lucru din lume. Mi-a făcut deosebită plăcere să vă fiu de folos, rosti George.

— Splendid, repetă ea accentuând şi mai mult.

Era, fără îndoială, plăcut ca cea mai frumoasă fată pe care o văzuseşi vreodată să te privească drept în ochi şi să-ţi spună cât de splendidă eşti. George a fost extrem de încântat.

Apoi se aşternu o tăcere încurcată. Se părea că se impunea ca fata să ofere ceva explicaţii suplimentare. Se înroşi puţin.

— Partea ciudată e că mă tem, zise ea nervoasă, că nu pot să-ţi explic.

Îl privi cu un aer melancolic de nesiguranţă.

— Nu puteţi explica?

— Nu.

— Extraordinar de splendid! Spuse domnul Rowland cu entuziasm.

— Poftim?

— Am zis „Ce extraordinar de splendid”. E ca în cărţile alea care te ţin treaz toată noaptea. Eroina spune întotdeauna „nu pot să-ţi explic” în primul capitol. Explică în ultimul, bineînţeles, şi nu există niciodată vreun motiv adevărat pentru care să n-o fi făcut de la început, cu excepţia faptului c-ar fi distrus povestea. Nu pot să vă asigur cât mă bucur că sunt amestecat într-un mister adevărat; nici nu ştiam că se întâmplă astfel de lucruri. Sper că are ceva de-a face cu documente secrete de imensă importanţă şi cu Balkan Expresul. Iubesc la nebunie Balkan Expresul.

Fata se uită la el cu ochi mari bănuitori.

— Ce vă face să vorbiţi despre Balkan Expres? Îl întrebă ea aspru.

— Sper că n-am fost indiscret, se grăbi George să repare lucrurile. Poate unchiul dumitale călătoreşte cu el.

— Unchiul meu… Ea se opri, apoi repetă: unchiul meu…

— Chiar aşa, zise George plin de înţelegere. Şi eu am un unchi. Nimeni nu trebuie făcut răspunzător pentru unchii lor. Micile deficienţe ale naturii, aşa le consider.

Fata începu deodată să râdă. Când vorbi, George îşi dădu seama de uşorul accent străin. La început o considerase englezoaică.

— Ce persoană veselă şi neobişnuită sunteţi, domnule…

— Rowland. George pentru prieteni.

— Pe mine mă cheamă Elizabeth…

Se opri brusc.

— Îmi place numele de Elizabeth, spuse George ca să-i îndepărteze stinghereala. Sper că nu vă strigă Bessie sau ceva oribil, în genul ăsta?

Ea dădu negativ din cap.

— Bine, adăugă George. Acum că ne cunoaştem, ar fi bine să ne apucăm de treabă. Dacă te ridici, Elizabeth, am să-ţi perii haina la spate.

Ea se ridică ascultătoare şi George se ţinu de cuvânt.

— Mulţumesc, domnule Rowland.

— George. Ţine minte, George pentru prieteni. Şi nu poţi să intri în frumosul meu compartiment gol, să te rostogoleşti sub scaun, să mă obligi să-i spun minciuni unchiului tău şi apoi să refuzi să fim prieteni, nu-i aşa?

— Mulţumesc, George.

— Aşa-i mai bine.

— Arăt bine acum? Întrebă Elizabeth, încercând să se uite peste umărul ei stâng.

— Arăţi, da, arăţi… Arăţi bine, zise George, aplecându-se cu seriozitate.

— Totul s-a întâmplat atât de repede, înţelegi, explică fata.

— Aşa trebuie să fi fost.

— El ne-a văzut într-un taxi şi, apoi, în gară abia am reuşit să mă furişez aici, ştiind că-i aproape pe urmele mele. Apropo, încotro merge trenul ăsta?

— La Rowland's Castle, zise George ferm.

Fata îl privi uluită.

— Rowland's Castle?

— N-ajunge imediat, bineînţeles. După o mulţime de opriri, între care abia se târăşte. Dar sper din toată inima să ajungă acolo înainte de miezul nopţii. Calea ferată de sud-vest este foarte respectabilă, înceată dar sigură şi cred că cea de sud îşi menţine vechile tradiţii.

— Nu ştiu dacă vreau să merg la Rowland's Castle, spuse Elizabeth cu îndoială în glas.

— Mă jigneşti. Este un loc minunat.

— Ai fost vreodată acolo?

— N-aş zice. Dar există o mulţime de alte locuri unde poţi merge dacă nu-ţi place Rowland's Castle. Există Woking, Weybridge şi Wimbledon. Sunt sigur că trenul se va opri la unul din ele.

— Înţeleg, spuse fata. Da, pot să cobor acolo şi să mă întorc cu maşina la Londra. Acesta ar fi cel mai bun plan, crcd.

Chiar când vorbea, trenul începu să încetinească. Domnul Rowland o privi cu ochi rugători.

— Dacă pot face ceva…

— Nu, nimic. Ai făcut deja o mulţime.

Urmă o pauză şi apoi fata izbucni deodată:

— Aş vrea să-ţi pot explica. Aş…

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu fă asta! O să strici totul. Dar, uite ce e, n-aş putea face nimic? Să duc nişte documente secrete la Viena… Sau ceva de felul ăsta? Întotdeauna se găsesc documente secrete. Acordă-mi o şansă!

Trenul se oprise. Elizabeth fugi şi sări repede pe peron. Se întoarse şi i se adresă prin fereastră.

— Vorbeşti serios? Ai face cu adevărat ceva pentru noi… Pentru mine?

— Aş face orice în lume pentru tine, Elizabeth.

— Chiar dacă n-aş putea să-ţi spun motivele?

— Prostii, motivele!

— Chiar dacă ar fi… Periculos?

— Cu cât e mai periculos cu atât mai bine.

Ezită o clipă, apoi păru că se hotărăşte.

— Apleacă-te pe fereastră. Uită-te pe peron ca şi cum n-ai avea intenţia asta. Domnul Rowland încercă să se conformeze acestei recomandări oarecum dificile. Îl vezi pe omul care se urcă, cel cu barbişon negru şi pardesiu deschis? Urmăreşte-l, vezi ce face şi unde se duce.

— Asta-i tot? Întrebă domnul Rowland. Ce să…

Ea îl întrerupse.

— Îţi vor fi transmise alte instrucţiuni. Fii cu ochii pe el şi păstrează asta. Îi puse un mic pacheţel sigilat în mână. Păstrează-l cu preţul vieţii tale. E cheia întregii afaceri.

Trenul o porni din loc. Domnul Rowland rămase uitându-se afară pe fereastră după silueta înaltă, graţioasă a Elizabethei care îşi croia drum pe peron. În mână ţinea încleştat pacheţelul sigilat.

Restul călătoriei a fost monoton şi lipsit de interes. Trenul mergea încet. Se oprea peste tot. În fiecare gară, George scotea capul pe fereastră, în cazul în care s-ar fi ivit ocazia

să-şi urmărească prada. Câteodată, se plimba în sus şi în jos pe peron, când staţionarea promitea să fie de durată şi se asigura că omul era încă acolo.

Destinaţia finală a trenului era Portsmouth şi acolo coborî călătorul cu barbişon negru. Se îndreptă spre un hotel mic de mâna a doua, unde luă o cameră. Domnul Rowland procedă la fel.

Camerele erau pe acelaşi coridor, la două uşi depărtare una de alta. Aranjamentul i se păru satisfăcător lui George. Era complet novice în arta urmăririi, dar era dornic să se achite bine de treaba asta ca încrederea Elizabethei să fie pe deplin justificată.

La cină, lui George i se oferi o masă nu departe de cea a prăzii sale. Camera nu era plină şi majoritatea clienţilor erau negustori, oameni liniştiţi, respectabili, care mâncau cu poftă. Un singur om îi atrase în mod special atenţia, unul mic, cu păr îngrijit, mustaţă şi cu ceva în înfăţişarea lui care-ţi sugera că ar fi geambaş. Şi pe el păru să-l intereseze George, aşa că îi propuse să bea ceva şi să joace biliard după terminarea mesei. Dar George tocmai observase că omul cu barbişon îşi punea pălăria şi pardesiul şi îl refuză politicos. În clipa următoare se afla pe stradă făcând progrese în dificila artă a urmăririi. Vânătoarea a fost lungă şi obositoare şi, în cele din urmă, păru să nu ducă nicăieri. După ce se învârti şi se răsuci prin străzile Portsmouth-ului, distanţă de vreo patru mile, omul se reîntoarse la hotel cu George pe urmele sale. Îl cuprinse o uşoară îndoială. Era posibil ca omul să fie conştient de prezenţa sa? În timp ce se gândea la acest aspect în hol, uşa dinafară se deschise şi omuleţul cu părul îngrijit intră. Evident, şi el făcuse o plimbare.

Deodată, George îşi dădu seama că frumuşica domnişoară de la recepţie i se adresa.

— Domnul Rowland, nu-i aşa? Doi domni au cerut să vă vadă. Doi domni străini. Sunt în cămăruţa de la capătul coridorului.

Oarecum uimit, George căută camera respectivă. Doi bărbaţi care şedeau se ridicară şi se aplecară în mod protocolar.

— Domnul Rowland? Nu mă-ndoiesc, domnule, că bănuiţi identitatea noastră.

George se uită de la unul la altul. Cel care vorbise era în vârstă, cu părul cărunt, un gentleman pompos ce vorbea o engleză excelentă. Celălalt era un tânăr înalt, roşu la faţă, cu un păr blond, teutonic, cu o privire posomorâtă şi ameninţătoare în lipsa căreia ar fi fost mai atrăgător.

Oarecum uşurat că niciunul dintre vizitatorii săi nu era bătrânul domn cu care avusese de-a face la gara Waterloo, George îşi luă cel mai degajat aer cu putinţă.

— Vă rog să luaţi loc, domnilor. Mă bucur să vă cunosc. Ce beţi?

Cel în vârstă ridică o mână în semn de protest.

— Mulţumim, lord Rowland, nu este cazul. Avem la dispoziţie doar câteva clipe, cât să ne răspundeţi la o întrebare.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră să mă consideraţi membru al nobilimii, zise George. Îmi pare rău că nu vreţi să beţi nimic. Şi care este întrebarea aceea arzătoare?

— Lord Rowland aţi părăsit Londra în compania unei anumite doamne. Aţi sosit aici singur. Unde este doamna?

George se ridică.

— Nu înţeleg întrebarea, spuse el pe un ton rece, ca un erou de roman. Am onoarea să vă spun bună seara, domnilor.

— Ba înţelegi. O înţelegi perfect, strigă tânărul izbucnind deodată: ce ai făcut cu Alexa?

— Fiţi calm, sir, murmură celălalt. Vă rog politicos să fiţi calm.

— Vă asigur, zise George, că nu cunosc nici o doamnă cu numele ăsta. E o greşeală.

Cel mai în vârstă îl privi scrutător.

— Nu prea se poate, zise sec. Mi-am permis să mă uit în registrul hotelului. V-aţi trecut personal ca domnul G. Rowland din Rowland's Castle.

— O… O mică glumă de-a mea, explică el încet.

— Este un subterfugiu cam slăbuţ. Haide să nu ne mai ascundem după deget. Unde este Alteţa Sa?

— Dacă vă gândiţi la Elizabeth…

Într-un acces de furie, tânărul se repezi din nou la el.

— Porc neruşinat! Cum vorbeşti aşa despre ea?

— Mă refer, spuse celălalt încet, după cum ştiţi prea bine, la Marea Ducesă Anastasia Sofia Alexandra Marie Hellena Olga Elizabeth de Catonia.

— O! Exclamă domnul Rowland neajutorat.

Încercă să-şi reamintească tot ce auzise vreodată despre Catonia. După câte îşi amintea era un mic regat din Balcani şi părea să fi avut loc acolo o revoluţie. Făcu un efort ca să se adune.

— Evident, ne referim la aceeaşi persoană, se înveseli el. Numai că eu îi spun Elizabeth.

— Îmi vei da satisfacţie pentru asta, se înfurie tânărul. O să ne luptăm.

— Luptăm?

— În duel.

— Nu mă duelez niciodată, îl refuză ferm domnul Rowland.

— De ce nu? Se răsti celălalt.

— Mă tem prea mult să nu fiu rănit.

— Aha! Aşa deci! Atunci, cel puţin am să te trag de nas.

Tânărul avansă fioros. Ceea ce s-a întâmplat exact a fost dificil de văzut, dar el descrise deodată un semicerc în aer şi căzu la pământ ca o buturugă grea. Se ridică cam ameţit. Domnul Rowland zâmbea satisfăcut.

— După cum spuneam, sublinie el, mă tem întotdeauna să nu fiu rănit. De aceea, m-am gândit că e bine să învăţ ju-jitsu.

Urmă o pauză. Cei doi străini se uitau plini de îndoială la acest tânăr cu înfăţişare amabilă, ca şi cum, deodată, îşi

dăduseră seama că o anume calitate periculoasă zăcea în spatele plăcutei nonşalanţe din manierele sale. Tânărul teuton era alb de furie.

— O să te căieşti pentru asta, şuieră el.

Cel în vârstă îşi păstră demnitatea.

— Acestea sunt ultimele dumitale cuvinte, lord Rowland? Refuzi să ne spui unde se află Alteţa Sa?

— Nici eu nu ştiu.

— Nu prea poţi să te aştepţi să cred asta.

— Mă tem că sunteţi cam bănuitor din fire, domnule.

Celălalt clătină doar din cap şi murmură:

— Cu asta nu am terminat, ne vom întâlni din nou.

Cei doi bărbaţi plecară.

George îşi şterse fruntea cu mâna. Evenimentele se desfăşurau într-un ritm uluitor. El era, evident, implicat într-un scandal european de prima mână.

„Ar putea însemna chiar un alt război”, îşi zise George optimist, în timp ce încerca să descopere ce se întâmplase cu bărbatul cu barbişon negru.

Spre marea sa satisfacţie, îl descoperi stând în colţul camerei de tratative. George se aşează într-un alt colţ. După trei minute, barbişonul se ridică şi se duse la culcare. George îl urmă şi-l văzu intrând şi închizându-şi uşa de la cameră. Oftă pe deplin uşurat. „Trebuie să mă odihnesc în noaptea asta”, murmură el. Simt că mă prăbuşesc.

Atunci, un gând năpraznic îi veni. Dacă omul cu barba neagră îşi dăduse seama că George îl urmărea? Dacă o ştergea în timpul nopţii, în vreme ce George se odihnea pe măsura meritelor sale? După ce se gândi câteva minute, domnul Rowland găsi un mijloc de a rezolva această dificultate. Îşi deşiră o şosetă până ce obţinu un fir de lână lung, de o culoare insesizabilă, apoi, strecurându-se în linişte din camera sa lipi un capăt al firului dincolo de uşa străinului cu un timbru şi îl trase până în camera sa. Acolo atârnă de celălalt capăt un mic clopoţel de argint, o relicvă

a petrecerii din noaptea precedentă. Mai aruncă o privire asupra acestor aranjamente cu foarte multă satisfacţie.

Dacă bărbosul va încerca să-şi părăsească încăperea, George va fi pe dată avertizat de sunetul clopoţelului.

După ce a rezolvat această problemă, George se aruncă în pat. Aşează cu grijă pacheţelul sub perna sa. În timpul ăsta căzu într-o toropeală, încercând să studieze totuşi, amintirea unor nume care se desfăşurau astfel: „Anastasia Sofia Marie Alexandra Olga Elizabeth. Al naibii, am uitat unul. Mă întreb…”

Nu putu să adoarmă imediat, fiind preocupat de incapacitatea sa de a înţelege situaţia. Despre ce era vorba? Ce legătură avea fuga Marii Ducese cu pachetul sigilat şi cu bărbosul? De ce fugea Marea Ducesă? Ştiau cei doi străini că pacheţelul sigilat era la el? Ce putea să conţină?

Meditând la aceste chestiuni, iritat de faptul că nu găsea nici o soluţie, domnul Rowland adormi.

Fu trezit de sunetul slab al unui clopoţel. Nefiind dintre acei oameni care să sară îndată la acţiune îi trebui cam un minut şi jumătate să-şi dea seama de situaţie. Atunci îşi aruncă nişte pantaloni pe el şi, deschizând uşa cu cea mai mare grijă, ieşi pe coridor. O slabă pată de umbră mişcătoare la capătul coridorului îi indică direcţia luată de prada sa. Mişcându-se fără să facă vreun zgomot, domnul Rowland o luă pe urmele sale. Ajunse tocmai la timp ca să-l vadă pe bărbatul cu barba neagră dispărând într-o baie. Lucrul era ciudat, mai ales pentru că se afla o baie chiar lângă propria sa cameră. Apropiindu-se de uşa care era întredeschisă, George trase cu ochiul prin deschizătură. Omul îngenunchiase lângă baie, făcând ceva plăcii din spatele ei. Rămase acolo cam cinci minute, după care se ridică şi George se retrase prudent. În siguranţă, în umbra propriei sale uşi îl văzu trecând şi intrând în camera sa.

„Bun”, îşi zise George. „Misterul băii va fi cercetat mâine dimineaţă”.

Se băgă în pat şi pipăi cu mâna sub pernă ca să se asigure că preţiosul pachet era încă acolo. Într-un minut scuturase tot aşternutul cuprins de panică. Pachetul dispăruse!

În dimineaţa următoare, trist şi resemnat, George îşi mânca ouăle cu şuncă. O pierduse pe Elizabeth. Lăsase ca preţiosul pachet, pe care ea i-l încredinţase ca să aibă grijă de el, să-i fie luat şi „misterul băii" s-a dovedit inexistent. Da, fără îndoială, George se făcuse de râs.

După micul dejun, se duse din nou sus. O fată de serviciu stătea pe coridor uitându-se perplexă.

— S-a întâmplat ceva, dragă? O întrebă George blând.

— E vorba de domnul de aici. A cerut să fie sculat la opt şi jumătate, nu primesc nici un răspuns şi uşa e închisă.

— Ei, nu mai spune.

Un sentiment neplăcut îl cuprinse. Se grăbi spre camera sa. Orice planuri îşi făcea, acestea au fost pe dată risipite de o imagine cât se poate de neaşteptată. Acolo, pe masa de toaletă era pachetul care-i fusese furat în noaptea precedentă!

George îl luă şi-l examina. Da, era, fără îndoială, acelaşi. Dar se umblase la el. După o scurtă ezitare, îl desfăcu. Dacă alţi oameni văzuseră conţinutul său, nu era nici un motiv pentru care nu l-ar fi cunoscut şi el. Şi-apoi, exista posibilitatea ca ceea ce era înăuntru să fi fost furat. Din hârtie apăru o mică cutie de carton de tipul aceleia pe care o folosesc bijutierii. George o deschise. Înăuntru, aşezată pe un strat de puf, se afla o simplă verighetă de aur. O luă şi o examină. Nu era nici o inscripţie înăuntru, absolut nimic care să o deosebească de oricare altă verighetă. George îşi lăsă capul să-i cadă în mâini cu un geamăt. „Nebunie", murmură el. „Asta este. Curată, curată nebunie. Nimic n-are vreun sens".

Deodată, îşi aminti cuvintele fetei de serviciu şi, în acelaşi timp, observă un parapet lat în faţa ferestrei. Nu era un lucru pe care, în alte împrejurări, ar fi încercat să-l facă, dar era atât de ros de curiozitate şi furie încât se simţea în

stare să facă faţă oricăror dificultăţi. Sări pe pervazul ferestrei. Câteva secunde mai târziu se uita prin fereastra camerei ocupate de omul cu barbă neagră. Fereastra era deschisă şi în cameră nu era nimeni. Puţin mai departe era o scară de incendiu. Totul deveni clar în ce fel îi scăpase prada.

George sări înăuntru pe fereastră. Lucrurile personale ale omului erau încă împrăştiate. Ar putea fi un cluu printre ele care să facă lumină asupra nedumeririlor lui George. Începu să caute, uitându-se întâi la conţinutul unei genţi cam uzate.

Un sunet îl opri din cercetare, un sunet foarte slab, dar care era, fără îndoială, în cameră. Privirea i se opri asupra unei mari garderobe. Sări şi deschise uşa. În momentul acela, un bărbat ieşi rostogolindu-se pe duşumea ţinut de braţe, de George. Nu i se opunea deloc. George nu avu nevoie să-şi folosească metodei sale speciale. Se despărţiră în cele din urmă, extenuaţi şi, pentru prima dată, George văzu cine îi era adversarul. Omuleţul cu părul şi mustaţa îngrijită.

— Cine dracu eşti? Întrebă George. În loc de răspuns, celălalt scoase o carte de vizită şi i-o întinse. George citi cu glas tare: „Inspector detectiv Jarrold, Scotland Yard.”

— Exact, domnule. Şi aţi face bine să-mi spuneţi tot ce ştiţi despre această afacere.

— Trebuie, nu-i aşa? Zise George gânditor. Ştii ceva, inspectore, cred că ai dreptate. Ce-ar fi să ne mutăm într-un loc mai vesel?

Într-un colţ liniştit al barului, George îşi descărcă sufletul! Inspectorul Jarrold îl ascultă plin de înţelegere.

— Foarte uimitor, aşa cum spuneţi, domnule, remarcă el când George termină. Sunt atâtea lucruri că nu le poţi da de capăt dar într-una sau două privinţe vă pot explica eu. Mă aflu aici pe urma lui Mardenberg, prietenul dumi-tale cu barba neagră. Apariţia dumitale şi felul în care îl urmăreai m-au făcut să intru la bănuieli. Nu ştiam de unde să te iau.

M-am strecurat în camera dumitale noaptea trecută, când ieşiseşi din ea, şi eu am fost cel care ţi-a şterpelit pachetul de sub pernă. Când l-am deschis şi am descoperit că nu era ceea ce căutam, m-am folosit de primul prilej ca să-l pun înapoi în camera dumitale.

— Desigur, asta clarifică puţin lucrurile, observă George meditativ. Se pare că m-am făcut de râs tot timpul.

— N-aş zice asta, domnule. V-aţi comportat neobişnuit de bine pentru un începător. Spuneţi că aţi fost în baie azi-dimineaţă şi-aţi luat de acolo ceva ascuns în spatele plăcii de la cadă?

— Da. Dar e numai o veche scrisoare de dragoste, zise George posomorât. Dă-o dracului, n-am de gând să-mi bag nasul în viaţa personală a bietului individ.

— Îmi permiteţi să mă uit şi eu la ea, domnule?

George scoase din buzunar o scrisoare îndoită şi i-o dădu inspectorului. Acesta o desfăcu.

— Este aşa cum spuneţi, domnule. Dar îmi închipui că dacă uniţi cu linii i-urile veţi obţine un cu totul alt rezultat.

Pe cinstea mea, domnule, acesta este planul apărării portului Portsmouth.

— Ce?

— Da. Îl supraveghem pe domnul acesta de câtva timp. Dar a fost prea deştept pentru noi. A pus o femeie să facă cea mai mare parte a acestei afaceri murdare.

— O femeie? Întrebă George încet. Cum o cheamă?

— Are o mulţime de nume, domnule. Dar cel mai adesea se prezintă ca Betty Brighteyes. E o tânără remarcabil de frumoasă.

— Betty Brighteyes, făcu George. Mulţumesc, inspectore.

— Scuzaţi-mă, dar nu arătaţi prea bine.

— Nu mă simt bine. Mă simt foarte rău. De fapt, mă gândesc că ar fi mai bine să iau primul tren spre Londra.

Inspectorul se uită la ceasul său.

— Mă tem că e un personal. Mai bine aşteptaţi expresul.

— Nu contează, îi răspunse George întunecat. Nici un tren nu poate merge mai încet decât cel cu care am venit ieri.

Aşezat din nou într-un compartiment de clasa întâi, George parcurgea în tihnă ştirile zilei. Deodată se îndreptă ca trăsnit şi se holbă la pagina din faţa lui.

„O nuntă romantică a avut loc ieri, la Londra, când lord Roland Gaigh, al doilea fiu al marchizului de Axminster, s-a căsătorit cu Marea Ducesă Anastasia de Catonia. Ceremonia s-a desfăşurat în cel mai mare secret. Marea Ducesă trăieşte la Paris cu unchiul ei de când a avut loc răscoala în Catonia. Ea l-a întâlnit pe lord Roland când acesta a fost secretar la ambasada britanică din Catonia şi ataşamentul lor datează din acea vreme.”

Domnul Rowland nu se putea gândi la nimic suficient de aspru care să-i exprime sentimentele. Continua să se uite în gol. Trenul se opri la o gară mică şi o tânără urcă. Se aşează lângă el.

— Bună dimineaţa, George, zise ea dulce.

— Doamne Sfinte! Strigă George. Elizabeth!

Îi zâmbea. Era, dacă se poate spune, mai frumoasă ca oricând.

— Ascultă, se apucă George cu mâimile de cap. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi: eşti Marea Ducesă Anastasia sau eşti Betty Brighteyes?

Ea îl privi uimită.

— Nu sunt niciuna, nici alta. Eu sunt Elizabeth Gaigh. Acum pot să-ţi povestesc totul. Şi trebuie să-mi cer şi scuze. Ştii, Roland (ăsta-i fratele meu) a fost întotdeauna îndrăgostit de Alexa…

— Adică de Marea Ducesă?

— Da, aşa o numeşte familia ei. Ei bine, cum îţi spun, Roland a fost tot timpul îndrăgostit de ea şi ea de el. Şi-apoi a venit revoluţia, Alexa era la Paris şi ei erau tocmai pe punctul de a fixa căsătoria când bătrânul Stürm, cancelarul, a venit şi a insistat s-o ia pe Alexa şi s-o forţeze să se

căsătorească cu prinţul Karl, vărul ei, o persoană cam roşie la faţă…

— Cred că l-am întâlnit, spuse George.

— Pe care ea, pur şi simplu, nu-l place şi bătrânul prinţ, Osric, unchiul ei, i-a interzis să-l mai vadă pe Roland. Aşa că ea a fugit în Anglia, eu am venit la Londra s-o întâlnesc şi amândouă i-am telefonat lui Roland, care era în Scoţia. Exact în ultima clipă, când ne îndreptam spre Oficiul de căsătorii într-un taxi, ne-am întâlnit faţă în faţă, cu cine altul decât bătrânul prinţ Osric, care era în alt taxi. Sigur că el ne-a urmărit şi noi eram disperaţi pentru că el făcuse cea mai îngrozitoare scenă şi, oricum, el este tutorele fetei. Atunci, am avut ideea strălucită de a schimba locurile. Practic nu poţi să vezi nimic de la o fată astăzi, decât nasul ei. Mi-am pus pălăria roşie a Alexei şi haina maronie, iar ea a luat-o pe cea cenuşie a mea. După aceea am spus şoferului să meargă la Waterloo şi eu am coborât acolo şi am alergat în gară. Bătrânul Osric s-a luat imediat după pălăria roşie, fără să se gândească la cealaltă ocupantă a taxiului, care stătea ghemuită înăuntru, dar, bineînţeles, el nu trebuia să mă vadă la faţă. Aşa că m-am năpustit în compartimentul tău şi m-am lăsat în grija ta.

Acum am înţeles, spuse George. Deci, asta a fost.

— Ştiu. De aceea vreau să-ţi cer scuze. Sper să nu te superi prea rău. Ştii, păreai atât de nerăbdător să fie un mister adevărat, ca în cărţi, încât n-am putut rezista tentaţiei. Am ales un bărbat care arăta cam sinistru de pe peron şi ţi-am spus să-l urmăreşti. Şi apoi ţi-am încredinţat pacheţelul.

— Care conţine o verighetă.

— Da. Alexa şi cu mine am cumpărat-o, pentru că Roland nu putea să sosească din Scoţia decât înainte de nuntă. Mai ştiam că până ajungeam la Londra, ei nu aveau nevoie de verighetă – ar fi putut folosi un inel oarecare sau altceva.

— Înţeleg, zise George. Ce simple sunt lucrurile astea când le ştii! Îmi permiţi Elizabeth?

Îi scoase mănuşa stângă şi răsuflă uşurat la vederea inelarului liber.

— Totul e în regulă. Inelul n-a fost cumpărat degeaba.

— O! Strigă Elizabeth. Dar eu nu ştiu nimic despre tine.

— Ştii cât de drăguţ sunt, spuse George. Apropo, tocmai mi-am adus aminte că eşti lady Elizabeth Gaigh!

— O! George, eşti un snob?

— De fapt, cam sunt. Cel mai frumos vis al meu l-am avut când regele George a împrumutat o jumătate de coroană de la mine în timpul unui weekend. Dar mă gândeam la unchiul meu – cel de la care am plecat. El este înfiorător de snob. Dacă află că mă însor cu tine şi că vom avea un titlu nobiliar în familie, mă face partener imediat!

— O, George, e foarte bogat?

— Elizabeth, eşti moartă după bani ca un mercenar?

— Foarte. Ador să cheltui bani. Dar mă gândeam la tata. Cinci fete, toate frumoase şi cu sânge albastru. Îşi doreşte un ginere bogat.

— Hm, spuse George. Va fi una din acele căsătorii făcute în Cer şi aprobate pe Pământ. Să locuim la Rowland's Castle? Cu siguranţă mă vor face primar cu o soţie ca tine.

O, Elizabeth dragă, probabil contravine uzanţelor, dar eu trebuie neapărat să te sărut.

SFÂRŞIT

1 Raja(h) – rege sau prinţ indian (folosit, de-asemenea, ca titlu pentru mici demnitari sau nobili în India sau pentru şefi locali în Malaysia sau Java).